

Nyhedsinterviewet: med barnet som gæst

ZEN LEGÈNE THOMSEN

Adskillige studier har undersøgt hvilke praksisser der karakteriserer nyhedsinterviewinteraktion. Studierne har overvejende fokuseret på kritiske interviews med politikere og andre offentlige personer, og interviews med såkaldt almindelige mennesker er kun i begrænset omfang blevet beskrevet. Denne artikel undersøger med en konversationsanalytisk metode hvad der kendetegner nyhedsinterviews med børn i morgen-tv. Med afsæt i en diskussion af hvordan man som analytiker kan godtgøre om barneidentitet er relevant for deltagerne, argumenteres der for at barneidentitet ikke blot bliver gjort relevant når interviewpersonerne eksplicit tilskrives identiteter som ”12-årig” og ”elevrådsformand”; barneidentitet forekommer også at være relevant uden at kategorien eksplicit nævnes når (1) spørgsmålsdesignet indikerer at interviewpersonen ikke forventes at kunne svare fyldestgørende, når (2) interviewpersonens svar viser sig at være utilstrækkeligt, og når (3) det behandles som påfaldende at interviewpersonerne tilskrives identiteter som ”ekspert” og ”landmand” der almindeligvis forbindes med et voksent domæne. Der argumenteres videre for at den potentielle modsætning mellem identiteterne ”barn” og ”ekspert” kan være med til at forklare hvorfor journalister oplever børn som vanskelige at interviewe. Mikrosproglige analyser af hvordan barneidentitet gøres relevant i journalist-barn-interaktion, er vigtige fordi de kan være med til at kvalificere debatten om hvad der karakteriserer gode nyhedsinterviews med børn.

INDLEDNING

Nyhedsmedier interesserer sig ikke nævneværdigt for barnets perspektiv på nyheder eller for barnet som nyhedsemne: Børn er sjældne gæster i nyhedsinterviews, og historier om børn er underrepræsenterede i forhold til historier om andre aldersgrupper (Fullerton 2004: 511).

Matthews' (2005) etnografiske studier af produktionsprocessen på *Newsround* – et nyhedsprogram der henvender sig til børn – har vist at journalisterne her betragter det som udfordrende at interviewe børn. På et morgenmøde på programmet karakteriseres en gruppe børn som direkte uegnede til at blive interviewet:

Assistant Producer 7: I asked all kinds of questions, but the two girls that you saw were the only two who could be interviewed.

Assistant Producer 4: They could hardly speak.

Producer: If you vox and they only say, four or five words.

Assistant Producer 4: They were so bad they couldn't speak. He asked a hundred questions. (Matthews 2005: 513)

Den negative evaluering viser at interviewdeltagere forventes at være i stand til at give fyldestgørende svar, og fordi de ikke indfrier forventningen, vurderes de som inkompetente. McBride (2003) pointerer tilsvarende at journalister betragter børns ordknappe og usammenhængende svar som den væsentligste udfordring for et vellykket interview. Karakteristikken af barnet som inkompetent interviewdeltager tegner kun en grov kontur af hvad der kendetegner nyhedsinterviews med børn, men forståelsen er alligevel interessant fordi den kan være med til at forklare hvorfor børn sjældent interviewes. McBride (2003) kritiserer omtalte karakteristik for at være misvisende, om end hun medgiver at det kræver særlige kompetencer at interviewe børn. Men mig bekendt har hverken hun eller andre undersøgt hvilke interaktionelle praksisser der kendetegner nyhedsinterviews med børn, og påstanden bliver således ikke underbygget. Analyser af konkret interviewinteraktion kan give et mere kvalificeret udgangspunkt for at diskutere hvilke aspekter af barneinterviewet der er vanskelige.

Uddrag (1) nedenfor illustrerer et interessant aspekt ved barneinterviews som ikke har at gøre med ordknaphed, men som jeg alligevel finder kan være med til at forklare hvorfor det er vanskeligt at interviewe børn. Nyhedsemnet er folkeskolereformen, og interviewer (IR) præsenterer interviewpersonen, Clara (CL), som elevrådsformand og folkeskoleelev. De to identiteter tildeler tilsyneladende Clara forskellige

autoritetspositioner, hvilket afstedkommer at interviewdeltagerne uddraget igennem forhandler om dels hvilke aspekter af folkeskolereformen hun kan udtale sig om, dels med hvilken autoritet hun kan udtale sig (se appendiks for transskriptionskonventioner).

(1) ”Elevrådsformand 1” TV2/11.08.14

01 IR clara du: ved måske ↑lidt mere om
 02 folkeskolereformen end ↓nogen an↑dre for du:
 03 elevrådsformand på den skole >som du går< .hhh
 04 på du skal op i ↑niende ↓klasse (.)
 05 CL ↑ja (.)
 06 IR hva ved du om den nye virkelighed der mø:der
 07 alle de mange ↓børn i dag,
 08 (0.5)
 09 CL ø::m >jamen altså jeg ↑ved< (0.3) ø:h >hvad der
 10 kommer til at ske< på vores ↓skole altså så:n
 11 helt ↓basic ↑ikk (.) ø::m (0.5) altså ↑der=↓øh
 12 altså den den største forandring er nok nede i
 13 de små ↓klasser

Uddraget viser for det første at autoritetstilskrivelse kan være inkonsistent. I præsentationen (l. 1-4) tilskrives Clara med betydelige forbehold autoritet til at udtale sig om folkeskolereformen idet IR hævder at hun *måske* ved hun *lidt mere* om reformen end nogen andre. Det står i kontrast til det efterfølgende spørgsmål (l. 6-7) hvor det uden forbehold præsupponeres at Clara har viden om ikke blot sin egen skoledag, men generel viden om folkeskolereformens konsekvenser for *alle* børn. Uddraget viser for det andet at autoritetspositioner løbende forhandles; en fremstilling kan både accepteres og afvises. På linje 5 anerkender Clara med et bekræftende ”ja” IR’s forudgående fremstilling, mens hun med sit svar (l. 9-13) korrigerer den autoritetsposition som IR med sit forudgående spørgsmål har gjort relevant. Det indikeres indledningsvist med et ”jamen” og uddybes efterfølgende idet hun præciserer at hun kun er bekendt med reformens konsekvenser på *hendes* skole og understreger at hendes viden kun er *grundlæggende*. Både den inkonsistente autoritetstilskrivelse og autoritetsforhandlingen relaterer

sig til en modsætning mellem identiteterne som elevrådsformand og folkeskoleelev. Identiteterne etablerer forskellige forventninger til hvad Clara ved og bør vide: IR gør en identitet som elevrådsformand og ”ekspert” relevant ved at spørge til generel viden om reformen, mens Clara selv gør en identitet som elev og ”øjenvidne” relevant ved at redegøre for at hun kun kan fortælle om forholdene på sin egen skole.

Nærværende artikel undersøger hvordan barneidentitet gøres relevant i nyhedsinterviewinteraktion. Mere specifikt fokuseres på hvordan det potentielle modsætningsforhold mellem *barneidentitet* på den ene side og *ekspert* og *kompetent interviewdeltager* på den anden side kommer til udtryk. Begrebet ekspertidentitet anvender jeg relativt bredt om en position der bliver gjort relevant af alle handlinger som konstruerer interviewede (IE) som vidende om et fagligt eller teknisk emne. Ekspertise kan eksempelvis etableres ved at IE forklarer ualmindelige eller tekniske begreber eller redegør for konsekvenserne af en given begivenhed, og det er et almindeligt træk ved ekspertinterviewet at IR ikke stiller kritiske spørgsmål til fremstillingen (Montgomery 2008). Betegnelsen kompetent interviewdeltager relaterer sig til at kunne svare fyldestgørende på interviewspørgsmålene. Ekström og Lundell (2011: 178) fremhæver hvordan det er almindelig praksis blandt journalister at tilrettelægge interviews så eksperter er i stand til at besvare spørgsmålene fyldestgørende. Det indikerer at det er en nødvendig betingelse, men ikke en tilstrækkelig betingelse, at agere som kompetent interviewdeltager (i ovenstående betydning) for at fremstå som ekspert.

Adskillige studier har undersøgt hvilke praksisser der karakteriserer nyhedsinterviewinteraktion (fx Clayman & Heritage 2002; Clayman 1992; Greatbatch 1988). Der er ikke enighed om hvilke træk der er definerende for nyhedsinterviewet. Hester og Francis (2000: 404) argumenterer for at det adskiller sig fra andre typer af interviews ved et emnemæssigt fokus på en begivenhed der er defineret som en nyhed. Heritage (1985) argumenterer i en meget citeret artikel for at det centrale særkende ved nyhedsinterviewet er at det er iscenesat for et overværende publikum (”overhearing audience”) som den primære modtager. Det kommer til udtryk i to vigtige forskelle mellem spørgeres respons på nyheder (ubekendt information) i nyhedsinterviews og i almindelige samtaler: for det første fraværet af tredjetursrespons – den

modtagerhandling spørger producerer efter at have fået (foreløbigt) svar på sit spørgsmål, som eksempelvis fortsættelsesmarkører ("mm") og nyhedsmarkeringer ("nå gjorde hun") – og for det andet tilstedeværelsen og hyppigheden af formulationer, en responstype hvor IR gentager eller uddyber dele af IE's svar og derved sætter et enmæssigt fokus for svarfortsættelsen.

Montgomery (2008: 261) pointerer at studier i nyhedsinterviewet overvejende har fokuseret på kritiske interviews med politikere og andre offentlige personer, mens den akademiske interesse for interviews med reportere, eksperter og ikkeoffentlige personer ("almindelige" mennesker) har været betydelig mindre, selvom disse genrer af nyhedsinterviewet fylder meget på sendefloden. Nyhedsinterviews med børn kan kategoriseres som en undergenre af nyhedsinterviews med ikkeoffentlige personer. Forskellige aspekter af nyhedsinterviewet med børn er blevet belyst. Matthews (2005; 2009) har fokuseret på selve produktionsprocessen, og Fullerton (2004) har afdækket de etiske problemstillinger som barneinterviewet rejser.

Som nævnt er barnet en sjælden gæst i nyhedsinterviewet, men nogle formater giver hyppigere end andre barnet en stemme, eksempelvis voxpoppen og nyhedsinterviewet i morgen-tv. I voxpoppen er formen ofte kort og redigeret (Montgomery 2008: 274), og når børn interviewes i dette format, vil deres (ofte emotionelle) reaktioner typisk fungere som et supplement til en historie formidlet af en reporter (Matthew 2009: 13). De studier som har beskrevet nyhedsinterviews med ikkeoffentlige personer, har fortrinsvist fokuseret på voxpoppen (Myers 2000; Montgomery 2007; 2008). Modsat voxpops er interviewene i morgen-tv typisk længere og uredigerede. Denne mediering af nyhedsinterviewet gør datamaterialet mere velegnet til undersøgelser der som denne vil undersøge hvordan interviewdeltagerne tur for tur orienterer sig mod forskellige identiteter.

Der er grund til at antage at nyhedsinterviews med børn adskiller sig fra nyhedsinterviews med voksne. En undersøgelse af hvilke interaktionelle praksisser der kendetegner journalist-barn-interaktion er relevant fordi den kan give en mere nuanceret forståelse af hvad der kendetegner nyhedsinterviews med ikkeoffentlige personer, og hvorfor det opleves som udfordrende at interviewe børn. Som jeg vil dis-

kutere mere uddybende senere, er en analyse af barneidentitet uløseligt forbundet med det grundlæggende spørgsmål om hvad det vil sige at være barn. Analyser af hvordan barneidentitet konstrueres på et interaktionelt niveau er derfor også en relevant indkredsning af hvordan vi sprogligt og kulturelt konstruerer barnet som kategori.

Konversationsanalysen (CA) er af tre grunde velegnet til at beskrive barnenyhedsinterviewet som interaktionel praksis. For det første har størstedelen af den tidligere forskning i nyhedsinterviewet som samtale et afsæt i CA, og flere af disse studier er rammesættende for denne undersøgelse. For det andet giver CA et metodisk udgangspunkt for systematiske beskrivelser af interaktionelle fænomener. For det tredje tilbyder CA's identitetsbegreb nogle teoretiske antagelser som gør det analytisk muligt at indkredse kategorien barn og vurdere hvornår interviewdeltagerne gør den relevant.

Artiklen er inddelt i et teoriafsnit og et analyseafsnit. I teoridelen redegør jeg for et CA-funderet identitetsbegreb, skitserer hvordan tidligere CA-studier i nyhedsinterviewet har fokuseret på deltagernes institutionelle identiteter, og diskuterer hvilke metodiske udfordringer der er knyttet til analysen af identitet inden for et CA-paradigme. Med de teoretiske præmisser ekspliciteret præsenterer jeg i analysedelen en række interviewuddrag hvor barneidentitet gøres relevant. Men allerførst følger der en kort præsentation af data.

DATA

Denne undersøgelse sætter fokus på interviewinteraktion som den udfolder sig i TV2-programmet *Go' morgen Danmark*. Helt konkret præsenteres analyser af seks uddrag fra tre interviews som alle blev sendt i august 2014:

(1-2) ”Elevrådsformand” TV2/11.08.14 (kl. 7.13-7.20)

(3-5) ”Landmand” TV2/12.08.14 (kl. 8.38-8.43)

(6) ”Kæft, trit og retning” TV2/13.08.14 (kl. 6.40-6.47)

Eksemplerne er valgt – ud af de i alt 11 interviews med børn og unge som blev sendt i programmet i denne måned – fordi de belyser forskellige aspekter af hvordan interviewdeltagernes barneidentitet har konsekvenser for hvad de forventes at vide og gøre, og hvad de ikke

upåfaldende kan vide og gøre. Det første uddrag fra interviewet med elevrådsformanden blev præsenteret indledningsvis. I interviewet deltager desuden Claras forældre og to mindre søskende. Uddrag (2) viser en ordveksling mellem Claras mor og IR, og uddraget er relevant fordi de orienterer sig mod Claras ekspertidentitet. "Landmanden" som deltager i uddrag (3-5), er tolv år gammel, og sammenfaldet mellem identiteterne som landbrugsdrivende og barn er både anledningen til og temaet for interviewet. De tre interviewdeltagere i uddrag (6) er 8.-klasseelever og medvirkende i TV2-dokumentaren *Kundskab eller Kaos*. Det interessante ved uddraget er at interviewerens som en skolelærer stiller spørgsmål der har til formål at teste de interviewedes viden. Jeg refererer med betegnelsen barn til disse deltagere, og begrebet anvendes altså i betydningen ikkevoksen.

Interviewpraksisserne i aktualitetsprogrammer på morgenfladen adskiller sig fra interviewpraksisserne i nyhedsinterviewet som eksempelvis Heritage (1985) beskriver dem. Tolson (2001) betegner genrens interviewform som uformel og konverserende, hvilket kommer til udtryk ved indledende hilsner, fravær af kritiske spørgsmål, hyppige tilkendegivelser af enighed og anden affilierende adfærd. Interviewpraksisserne i *Go' morgen Danmark* er tilsvarende (Hjavarud 1999), så de interaktionelle praksisser jeg i det følgende beskriver, kan altså ikke antages at være repræsentative for nyhedsinterviews med børn i almindelighed.

IDENTITETSBEGREBET I CA

Få begreber er så mangetyde som identitet, og det er derfor nødvendigt at præcisere hvordan begrebet anvendes her. CA betragter identitet som et interaktionelt fænomen. Det betyder at en given identitet – som barn, ekspert eller interviewdeltager – først betragtes som relevant når deltagerne orienterer sig mod den. Identitet forstås altså ikke som noget man passivt har, men som noget der konstrueres i interaktionen i et samspil mellem samtaledeltagerne (Antaki & Widdicombe 1998). Der behøver ikke at være konvergens mellem de identiteter deltagerne orienterer sig imod; identitet kan blive introduceret for derefter at blive

ignoreret (Antaki & Widdicombe 1998: 2). Identitet er med andre ord til stadighed til forhandling.

Zimmerman (1998) sonderer mellem diskursive, situerede og transportable identiteter. *Diskursive identiteter* er forankret lokalt i interaktionen og indbefatter roller som spørger/svarer og historiefortæller/historiemodtager. *Situerede identiteter* er i højere grad stabile igennem en interaktion, idet de afspejler deltagernes respektive agendaer og formål med samtalen. Situerede identiteter indbefatter roller som læge/patient og IR/IE. *Transportable identiteter* er karakteriseret ved ikke at være bundet til specifikke kontekster, men derimod til individet, og begrebet indbefatter kategorier som køn, alder og etnicitet. Da transportable identiteter typisk er synlige, er de altid potentielt relevante for interaktionen.

Sacks (1972) forholder sig med begreberne *medlemskategorier* og *kategoribundne aktiviteter* til det fænomen at nogle specifikke aktiviteter (handlinger) opleves som knyttet til specifikke medlemskategorier (identiteter); eksempelvis opleves aktiviteten ”at græde” som bundet til kategorien ”baby”. En medlemskategori kan gøres relevant ved at den eksplicit tilskrives, som det var tilfældet med identiteten som elevrådsformand i uddrag (1). En kategori kan også gøres relevant ved at nævne eller udføre en aktivitet som er bundet til kategorien (Schegloff 2007: 470), som det var tilfældet med ekspertidentiteten, der ikke blev hævdet eksplicit, men gjort relevant ved at IR inviterede IE til at redegøre for folkeskolereformens konsekvenser, en aktivitet som er bundet til medlemskategorien ekspert (samme uddrag).

Sacks’ begreber er velegnede til at belyse hvordan medlemskategorier eller identitet på mange forskellige måder gøres relevant i interaktion. Begreberne kan anskueliggøre at journalister oplever aktiviteten ”at give utilstrækkelige svar” som bundet til medlemskategorien ”barn”, hvilket er et interessant afsæt for analysen af barneidentitet i interviewinteraktion. Zimmermans identitetsbegreb er analytisk relevant fordi det tilbyder en klar distinktion mellem diskursive identiteter som spørger/svarer, situerede identiteter som IR/IE og transportable identiteter som barn.

IDENTITET I NYHEDSINTERVIEWFORSKNINGEN

En række studier i nyhedsinterviewet har fokuseret på hvordan identiteterne IR og IE påvirker interaktionen. Studierne har vist at IR begrænser sig til at producere taleture der kan genkendes som spørgsmål, mens IE begrænser sig til at producere taleture der kan genkendes som svar (Greatbatch 1988; Heritage 1985; Clayman & Heritage 2002: kap. 4). Det betyder konkret at IE afstår fra at tale indtil IR er fremkommet med et spørgsmål, og at IR afstår fra bidrag som tredjetursrespons, der ellers almindeligvis anvendes af spørger i ikke-institutionel interaktion. Spørgsmål-svar-formatet karakteriseres som normativt fordi interviewdeltagerne behandler det som problematisk når IR ikke begrænser sig til at stille spørgsmål, og når IE ikke begrænser sig til at give svar (Clayman & Heritage 2002: 131). Ifølge Clayman og Heritage (2002: 95) er organiseringen af interaktionen i sekvenser af spørgsmål og svar konstituerende for nyhedsinterviewet. Det er med andre ord det systematiske sammenfald mellem diskursive identiteter som spørger/svarer, og situerede identiteter som IR/IE der afstedkommer at interaktionen kan genkendes som et nyhedsinterview.

Studier i nyhedsinterviewet har i betydelig grad fokuseret på hvordan deltagernes institutionelle identiteter præger interaktionen, men har kun i begrænset omfang forholdt sig til betydningen af sociodemografiske kategorier som klasse, køn og alder (Heritage & Stivers 2012/13: 667). Mens institutionelle identiteter på systematisk vis præger interviewinteraktionen, er transportable identiteter som barneidentitet blot potentielt relevant. Det rejser en analytisk problemstilling vedrørende hvordan det kan påvises at interviewdeltagerne orienterer sig mod (barne)identitet.

IDENTITETSANALYSENS METODISKE UDFORDRINGER

Identitetsanalyse er uløseligt forbundet med hvad Schegloff betegner som *relevansproblemet* (Schegloff 1991: 49-52). Det refererer til at man som analytiker ikke kan hævde en identitet uden at godtgøre at den er relevant. Det er imidlertid lettere sagt end gjort. Som eksempel på problemstillingen nævner Schegloff (2007: 477) at man ikke engang når

folk eksplicit hævder en given kategoris relevans ("som kvinde mener jeg"), kan slutte at den rent faktisk er relevant. Det skyldes at orienteringer mod kategorier ofte er flertydige. Fordi det ikke endegyldigt er muligt at vurdere om en kategorisering er relevant, bliver det i højere grad interessant at undersøge hvilken funktion det har når identiteter som eksempelvis kvinde (eller barn) eksplicit bringes i spil (Schegloff 2007).

Det er en grundlæggende konversationsanalytisk antagelse at deltageres forståelser har forrang for analytikerens forståelser (Heritage & Stivers 2012/13: 665). På denne baggrund kan relevansproblemet adresseres ved at tage udgangspunkt i hvad der tur for tur påviseligt er relevant for deltagerne selv (Schegloff 1991: 50). Det gør relevansproblemet til en praktisk, analytisk problemstilling der kan minimeres ved til stadighed at fundere analysen i samtalens detaljer (Schegloff 1991: 51-52). Selvom deltageres orienteringer forstås som primære, kan man som analytiker ikke undgå at trække på kontekstuel baggrundsviden – *membership knowledge* – i arbejdet med at forstå og fortolke interaktion (ten Have 2005). Interaktionsanalyse er med andre ord aldrig forudsætningsløs. For denne analyse rejser relevansproblemet to centrale udfordringer: (1) hvordan identificeres og defineres kategorien *barn*, og (2) hvordan afgøres det om aktiviteter er bundne til kategorien *barn*?

Barn og barndom er nogle særdeles flertydige begreber (James et al. 1999), og derfor er det ikke muligt at definere dem i selve analysen (a posteriori). Fordi identitetsanalyser aldrig er forudsætningsløse, finder jeg det hensigtsmæssigt at eksplicitere hvilken barnediskurs der vil være rammesættende for analysen. James, Jenks og Prout (1999: 13) viser hvordan børn undertiden forstås som mangelfulde voksne. Det er en tilsvarende forståelse som journalisterne på Newsround giver udtryk for når de karakteriserer børn som inkompetente interviewdeltagere. Med analyserne vil jeg fokusere på hvordan denne forståelse af barnet gøres relevant.

ANALYSEEKSEMPLER

Uddrag (2-4) illustrerer på forskellig vis at det at være barn kan have konsekvenser for hvilke andre identiteter og aktiviteter der opfalden-

de kan gøres relevante. I uddrag (5-6) suppleres det analytiske fokus på barneidentitet med et fokus på relationen mellem diskursive og situerede identiteter. Som nævnt finder Clayman og Heritage (2002: 95) at deltagerens orientering mod spørgsmål-svar-formatet er konstituerende for nyhedsinterviewet, og studier har vist at deltagere systematisk orienterer sig mod afvigelser fra formatet som påfaldende og problematiske (fx Clayman & Whalen 1988/89; Heritage & Clayman 2002). Men i uddrag (5-6) både stiller og besvarer IR spørgsmål, tilsyneladende uden at det bliver behandlet som problematisk. Jeg skal ikke her forholde mig til om det afstedkommer at interaktionen ikke kan genkendes som et interview.

Folkeskoleelev og ekspert

Umiddelbart inden uddrag (2) har IR og Claras mor Anna (AN) talt om potentielle positive og negative konsekvenser af folkeskolereformen. I uddraget deltager Clara ikke i samtalen, men hendes ekspertidentitet bliver af hendes mor og IR gjort relevant.

(2) ”Elevrådsformand 2” TV2/11.08.14

01 IR nu må du vente og se:..(0.2) hvad der kommer til
 02 at [ske ELLERS]
 03 AN [fuldstænd(.)] ja,
 04 IR <hvis du ↑har nogen svære> spørgsmål omkring
 05 folkeskolereformen .hhh °f kan du bare spørge
 06 clara f° ((smiler))
 07 AN f(h) s(h)å spørg jeg bare min ↓dat[terf]
 08 IR [høhhøhø]
 09 AN f(h) d(h)et r(h)igt(h)igt f
 10 ((Clara smiler))

I linje 4-6 opfordrer IR Anna til at adressere ubesvarede, svære spørgsmål omkring folkeskolereformen til sin datter. Betingelsen for opfordringen (”<hvis du har no:gen svære> spørgsmål omkring folkeskolereformen”) leveres i et almindeligt tonefald. Formuleringen peger frem imod introduktionen af en ekspert. Efter en indånding ændrer IR tonefald, og han introducerer med smilende stemme Clara som denne

ekspert (l. 5-6). At udtalen på denne måde markeres prosodisk, indikerer at positioneringen af Clara i denne meget bastante autoritetsposition ikke er forventelig. Anna responderer med en bekræftelse (l. 7 og 9) og anerkender herved formelt den ekspertposition som IR tilskriver Clara. Men også Annas ytring er leveret med smilende stemme og med latterpartikler både tur-initialt og tur-internt (Jefferson 1979). Latteren indikerer at heller ikke Anna betragter positioneringen som selvfølgelig, men som påfaldende. IR tilslutter sig med latter ved første overgangsrelevante sted (l. 8).

Det er karakteristisk for latter at den ikke har et umiddelbart afkodeligt betydningsindhold. I forhold til tale er latter i højere grad flertydig, og forskellige deltagerne behøver derfor ikke nødvendigvis at afkode latter på samme måde (Glenn 2003: 48). Romaniuk (2009: 19) påpeger at latter er en måde at orientere sig mod forudgående ytring som lattervækkende, men ikke nødvendigvis som morsom. Latter kan eksempelvis også bruges til at vise uenighed (Romaniuk 2009: 24). Analytisk er det vanskeligt at afgøre om deltagerne med deres latter og smilende stemme orienterer sig mod Claras ekspertidentitet som morsom, utroværdig, ualvorlig eller noget helt fjerde. Men for denne analyse er det i sig selv interessant at latter gøres relevant i forbindelse med positioneringen af Clara som ekspert. For det er åbenbart at deltagerne med deres latter orienterer sig mod ekspertidentiteten som påfaldende. I en nyhedsinterviewkontekst er aktiviteten ”at forklare ualmindelige eller tekniske begreber” bundet til medlemskategorien ekspert (Montgomery 2008: 270). Derfor er det almindeligvis hverken påfaldende eller lattervækkende når en ekspert hævdes at være i stand til at besvare svære spørgsmål. Det at denne aktivitet gøres påfaldende for Claras vedkommende, indikerer at deltagerne også orienter sig mod hendes identitet som barn og folkeskoleelev.

12-årig og landmand

Det at blive positioneret i medlemskategorien barn og folkeskoleelev i en nyhedsinterviewkontekst har altså tilsyneladende konsekvenser for hvilke andre medlemskategorier der upåfaldende kan gøres relevante. Uddrag (3) illustrer at barneidentitet kan gøre andre identiteter ikke blot påfaldende, men umulige.

(3) ”Landmand 1” TV2/12.08.14

01 IR han e:r altså stadigvæk for ung til at at gå
02 på landbrugsskole (.) han er ↑nemlig kun
03 ↑tolv år gammel .hhh og han er lige startet i
04 sjette klasse (.) men DET er nico bengtson
05 fuldstændig ligeglad med for han driver altså
06 sit eget ↑landbrug (.) og sådan er det (.)
07 nico (.) godmorgen og velkommen til
08 ((smiler))

Indledningsvist gøres barnekategorien relevant ved at interviewpersonens alder og klassetrin nævnes. Med konstateringen af at interviewpersonen er for ung til at gå på landbrugsskole, fremhæves at alder formelt kan være en begrænsning for uddannelsesmuligheder: Kategorien ”landbrugsskoleelev”, der gøres relevant af den kategoribundne aktivitet ”at gå på landbrugsskole”, og kategorien ”12-årig” fremstilles som inkompatible. IR nævner med introduktionen af Nico Bengtson (NB) at han er ”fuldstændig ligeglad” (l. 5) med at hans alder medfører begrænsninger, hvilket uddybes med at Nico er landbrugsdrivende på trods af sin unge alder. Hvor kategorierne ”12-årig” og ”landbrugsskoleelev” bliver fremstillet som uforenelige, bliver sammenfaldet mellem kategorierne ”12-årig” og ”landbrugsdrivende” fremstillet som blot ualmindeligt. Et senere uddrag fra samme interview hvor identiteten som kommende landmand bliver gjort relevant, uddyber pointen om at identiteterne behandles som modsætningsfyldte.

(4) ”Landmand 2” TV2/12.08.14

01 IR så:n ø:h fremtiden ↓nico (.) hvad tænker du,
02 (0.5) nu du tolv år ↑ikk (.)
03 NB a:
04 (0.6)
05 IR f ↓hvad ska du være når du blir stor?↓ f
06 (0.6) ((smiler))
07 NB jeg ska være landmand
08 (0.7) ((smiler))
09 IR de:n øh >kommer vi ikk uden om<?

10 NB AJ (.) det gør °vi ikk°
 11 IR jamen >ved du hva: ø< jeg v=synes det er
 12 fantastisk at møde så no:gen passionerede
 13 mennesker som dig f så skal vi ikk bare skåle i
 14 øh den der utroligt stærke kaffe og te f
 15 ((smiler))

I linje 1-2 introducerer IR først temaet ”fremtiden” og gør med en deklarativ opmærksom på Nicos alder. Deklarativen er knyttet an til det efterfølgende spørgsmål, og den kan efter Nielsen (2001: 84) karakteriseres som et forord. Forordets funktion er typisk at begrunde over for seer og IE hvorfor spørgsmålet er relevant. Med spørgsmålsdesignet viser IR at hun betragter Nicos alder som relevant kontekstuel information for spørgsmålet. Spørgsmålet leveres med smilende stemme, og stemmelejet er noget dybere end i forordet: ” \downarrow hvad ska du være når du blir stor? \downarrow ”. Spørgsmålet gør atter Nicos barneidentitet relevant, og vendingen sætter sammen med den smilende stemme en ualvorlig kontekst for svaret. I et mere seriøst tonefald og uden usikkerheds- og tvivlsmarkører svarer Nico at han gerne vil være landmand (l. 7). Med det efterfølgende opfølgningsspørgsmål ”de:n øh >kommer vi ikk uden om<?” (l. 9)” behandler IR det som påfaldende at Nico ved hvad han vil. I linje 14 inviteres Nico til at skåle i utrolig stærk kaffe. Tidligere i interviewet har han fortalt at det eneste han gør inden han tager i marken, er at drikke en kop morgenkaffe. Invitationen til at drikke kaffe er sagt med smilende stemme. Det antyder at aktiviteten ”at drikke stærk kaffe” ligesom prædikatet ”at vide hvad man vil med sit arbejdsliv” af IR betragtes som påfaldende for medlemskategorien 12-årig.

IR svarer selv

Forud for uddrag (5) spørger IR Nico om ”hvordan pokker han fandt ud af han skulle være landmand”, og Nico fortæller at han efter at være begyndt at have landbrug er blevet bekræftet i sin plan om at blive landmand. Det fremgår således af konteksten at de grøntsager som ligger på bordet imellem dem, er nogle Nico har taget med. Interviewsekvensen forløber med at få benævnt grøntsagerne.

(5) "Landmand 3" TV2/12.08.14

01 IR ↑dem her de: fra i morges:
02 (0.3)
03 NB det er ↑de
04 IR >ka du ↑IKK lige forklare hvad det er<?
05 (0.7)
06 NB <øh ↓der er no:gle: rød↑beder> (.)
07 IR ↑mhm
08 (0.5)
09 NB ø::: (1.6) ↑ja::h
10 (0.4)
11 IR ja ↑det jo rød↓beder
12 NB °ade[(å)]°
13 IR >[den] er ikk så meget længere jo.<=
14 NB =ej (.)
15 IR NÆH (0.2) så ↓de:r >hvad det her?< (.) det
16 [gulerødder]
17 NB [gulerødder] (.)
18 IR >og ↑hva har vi ellers<
19 (0.6)
20 NB så har vi noget s et æ: noget sa↑la:t<å::
21 noget ø: >(0.4) hhh. >øh hva hedder nu øh< (.)
22 IR BREDBLADET per↑sille:=
23 NB =bredbladet per↑sille ja (0.3) og BARE
24 persille.
25 (0.3)
26 IR ↑jah (.)
27 NB >og så har vi< nogen ø:h ↑rød↓løg
28 (0.2)
29 IR og nogen almindelige løg.=
30 NB =og nogen almindelige løg ↑ja

Nicos identitet som landbrugsdrivende gør det forventeligt at han uden problemer kan redegøre for hvilke grøntsager han har taget med. Det afspejler sig i spørgsmålet i linje 4 (">ka du ↑IKK lige forklare hvad det er<?") som udtrykker en forventning om at svaret kan gøres både kortfattet og uden besvær. Efter en pause på 0.7 sekunder og en tural initial tøvelyd begynder Nico at besvare spørgsmålet ved at nævne rød-

bederne (l. 6). Med en fortsættelsesmarkør (Schegloff 1982) orienterer IR sig mod svaret som uafsluttet (l. 7). Efterfølgende viser Nico med to tøve-markører adskilt af en betydelig pause på 1.6 sekunder (l. 9) at han forstår turen som tilhørende ham, men at han er usikker på hvad han skal bruge turen på. IR forholder sig til den mislykkede svarfortsættelse med først en bekræfter ("ja") og efterfølgende en omformulering af svaret ("↑det jo rød↓beder"). Tilføjelsen af modalpartiklen "jo" er ganske væsentlig idet IR herved orienterer sig mod svaret som indlysende. Modalpartiklen efterhænges også IR's efterfølgende bidrag ("den er ikke så meget længere, jo"), som genartikulerer det indledende spørgsmåls forventning om kortfattetthed.

I linje 15 formulerer IR med et "så ↓de:r" hvad der ligner et anslag til selv at fortsætte opremsningen. Men IR afbryder sig selv for i stedet med et spørgsmål at give Nico mulighed for at fortsætte opremsningen. Allerede efter en mikropause besvarer IR dog spørgsmålet selv – overlappende med Nico. Også i linje 22 og 29 hjælper IR med at få benævnt grøntsagerne. Med handlingerne besvarer IR sine egne spørgsmål, hvorved hun positionerer sig i en diskursiv identitet som svarer. I linje 21 gør Nico tilsyneladende IR-svaret relevant med et "word search" (Schegloff et al. 1977: 363), men fordi kameraet er zoomet helt ind på grøntsagerne, er det ikke til at afgøre om han med gestik eller blikretning inviterer IR til at foreslå et ord (Goodwin & Goodwin 1986). I linje 29 er IR-svaret ikke blevet gjort relevant i turen umiddelbart forinden, hvor Nicos svar efterfølges af en ganske kort pause. I linje 30 gentager Nico IR's svar og tilføjer en bekræfter: "og nogen almindelige løg ↑ja". Herved viser han at han er bekendt med svaret selvom han ikke fik mulighed for selv at give det.

Uddraget illustrerer hvordan børn kan være vanskelige at interviewe, og hvordan en journalist forholder sig til udfordringen. Ad to omgange har Nico åbenbare vanskeligheder med at producere et fyldestgørende svar (l. 9 og 20-21), og på den baggrund fremstår Nico både som inkompetent interviewdeltager og som inkompetent landmand. I begge tilfælde afstedkommer vanskelighederne at IR producerer ytringer der ikke er genkendelige som spørgsmål. Det er en vigtig pointe at deltagerne ikke behandler det som påfaldende at IR besvarer sine egne spørgsmål.

Videnstestende spørgsmål

Interviewdeltagerne i uddrag (6) er 8.-klasseelever og medvirkende i TV2-dokumentaren *Kundskab eller Kaos*, et program der sætter fokus på folkeskolen i anledningen af dennes 200-års jubilæum. Umiddelbart inden uddraget afspilles et klip fra dokumentaren hvor skoleelever for-gæves forsøger at besvare et spørgsmål om hvad vendingen ”kæft, trit og retning” betyder. Interviewsekvensen indledes med samme spørgs-mål, og uddraget forløber med at få det besvaret.

(6) ”Kæft, trit og retning” TV2/13.08.14

- 01 IR hhh. <↑kæft (.) trit og ↓retning> (0.2)
02 ved du øh >nu °hva det betyder< matthias°
03 (0.3) ((smiler))
04 MAT f(h)ahi jeg har ingen ide. f
05 (0.3) ((smiler og ryster på hovedet))
06 IR ↑rh ((dyb strubelyd)) f du må ha en i↓de om
07 det ikk? f ((smiler))
08 (0.8)
09 MAT <kæft trit og retning>
10 (1.1)
11 IR nej
12 (0.4)
13 MAT ↓nej (.) ((smiler og ryster på hovedet))
14 IR >det ka være du ka hjælpe ham °emma°. <
15 (0.9)
16 EM æhm (.) det betyder egentlig ba:re (0.3)
17 ti stille og gør hvad der blir sagt (.)↓altså
18 (0.5)
19 °det er jo ba:re.° virkelig simpel
20 (0.7)
21 IR >det simpelthen et øh gammelt militærordsprog
22 ka jeg så li:ge øh kan i gå tilbage i ↓skolen
23 og brillere med i ↓dag hvis det er i har lyst
24 til det< (.) det handler om at man ska (.)

25 præcis (.) holde sin ↓mund (0.3)
 26 man ska: (.) gå i ↓takt °og man ska gå:i (.)
 27 <samme retning>°(0.5)som SÅLedes allerede
 28 klogere ↑ikk (0.3)

Med sit indledende spørgsmål inviterer IR Matthias (MAT) til at redegøre for vendingen ”kæft, trit og retning”. Men selvom spørgsmålet overordnet gør den ekspertkategoribundne aktivitet ”at forklare ualmindelige eller tekniske begreber” relevant, indikerer flere aspekter af spørgsmålsdesignet at det ikke forventes at Matthias formår at udføre aktiviteten. Formuleringen ”hvad betyder kæft, trit og retning” ville have præsupponeret viden, men det er ikke tilfældet for den valgte konstruktion (”væd du øh >nu °hva det betyder”) hvor også en redegørelse for ikkeviden gøres til et relevant svar. Desuden præsupponerer tidsadverbialet ”nu” at Matthias tidligere har været uvidende om svaret. Derved gør spørgsmålsdesignet i højere grad en elev- end en ekspertidentitet relevant.

Ytringen i linje 2 kan høres som et polært spørgsmål der undersøger hvad Matthias ved, og hvor såvel redegørelse for viden som ikkeviden er præfererede svar. Men ytringen kan også høres som et indirekte indholdsspørgsmål (Hayano 2012/13: 397) hvis formål er at få vendingen ”kæft, trit og retning” forklaret. Denne forståelse af spørgsmålet præfererer en forklaring af vendingen over en redegørelse for ikkeviden, idet sidstnævnte aktivitet efter et indholdsspørgsmål kan karakteriseres som et ikkesvar (Stivers & Robinson 2006).

I den efterfølgende tur (l. 4) angiver Matthias at han ingen ide har om vendingens betydning, og med denne eksplicitering af sin uvidenhed viser han at den ekspertidentitet der potentielt blev gjort relevant med spørgsmålet, ikke længere er relevant. Svaret er leveret præfereret, altså hverken forsinket, indledt med tøve- eller tvivlsmarkører eller udvidet med en redegørelse for hvorfor svaret ikke kan gives (Stivers & Robinson 2006). Det indikerer at han forstår ytringen som en forespørgsel angående hvad han ved, og ikke som en opfordring til at forsøge at forklare vendingen. IR orienterer sig imidlertid mod svaret som dispræfereret. Det fremgår af den efterfølgende tur hvor IR i en spøgefuld tone anfægter gyldigheden af Matthias’ svar (l. 6-7). Ved at problematisere at han ikke engang forsøger at svare, konstruerer

IR bagudrettet svaret som utilstrækkeligt. Med et *tag question* ("ikk") (jf. Greatbatch 1988) genvælger IR Matthias som taler, og hvor det var tvetydigt hvilken svarstype det indledende spørgsmål præfererede, entydiggør IR her opfordringen til at forklare vendingen "kæft, trit og retning". Den umiddelbart efterfølgende tur bruger Matthias på at give et ikkesvar der består af en langsom opremsning af vendingen, hvilket efterfølges af en betydelig pause på 1.1 sekunder. Efter pausen foreslår IR et nej, hvorved IR orienterer sig mod pausen som en indikation af at et dispræfereret svar er undervejs. Matthias bekræfter denne forståelse idet han tilslutter sig nej-responsen.

Efterfølgende vælger IR med en deklarativ interviewdeltageren Emma (EM) som taler (l. 14). Ytringen er hverken grammatisk eller prosodisk markeret som et spørgsmål, men den fungerer alligevel som et spørgsmål i den forstand at Emma i den efterfølgende tur formulerer et svar på det spørgsmål som blev adresseret til Matthias i begyndelsen af uddraget. Sekvensens sidste tur forløber med at IR selv besvarer det spørgsmål som hun indledningsvist stillede. Med svaret positionerer hun sig som en vidensautoritet over for sine gæster. Det fremgår for det første af at hun, i et ualvorligt tonefald, først implicit angiver at svaret vil gøre dem klogere (l. 22-24) og efterfølgende eksplicit konkluderer at svaret har gjort dem klogere (l. 27-28). Det fremgår for det andet af hun tillader sig at evaluere Emmas svar. Det sker i linje 25 hvor IR med et "præcis" positivt evaluerer Emmas bidrag. Evalueringen konstruerer bagudrettet det indledende spørgsmål som et videnstestende spørgsmål ("known information questions"), en spørgsmålstype som er særligt almindelig i klasseværelsesinteraktion (Mehan 1979).

OPSUMMERING

Med afsæt i konversationsanalysen har jeg afsøgt hvordan deltagerne orienterer sig mod barneidentitet i nyhedsinterviewet, altså hvordan kategorien præger interaktionen uden nødvendigvis at blive nævnt (Antaki & Widdicombe 1998: 4-5). I eksemplerne tilskrives IE undertiden eksplicit kategorier som 12-årig og folkeskoleelev der direkte eller indirekte peger på IE's identitet som barn. Det er en banal pointe, men den er ikke uvæsentlig i lyset af at køns- og etnicitetsidentiteter

sjældent eksplicit fremhæves (Roth 1998: 102). Det er desuden værd at bemærke at det i alle tilfælde er IR der tilskriver IE disse identiteter. Med et præanalytisk afsæt i en barnediskurs der forstår barnet som en mangelfuld voksen og en inkompetent interviewdeltager, finder jeg desuden tre måder deltagerne orienterer sig mod IE som barn.

For det første forekommer barneidentitet at være på spil når IE tildeles videnskabsmæssig autoritet med markante forbehold. Det ses i uddrag (1) hvor to tvivlsmarkører indikerer at IE ikke nødvendigvis ved mere end andre om folkeskolereformen, og i uddrag (6) hvor IR med spørgsmålsdesignet gør det til en mulighed at IE ikke vil lykkes med den ekspertbundne aktivitet at redegøre for vendingen ”kæft, trit og retning”. I uddrag (1) er fænomenet særligt bemærkelsesværdigt fordi IE umiddelbart efterfølgende bliver positioneret som ekspert uden forbehold (uddraget eksemplificerer at det ikke blot er udfordrende for journalister at interviewe børn, men også må være udfordrende for børn at blive interviewet når autoritetspositioneringer kan være så inkonsekvente).

For det andet forekommer barneidentitet at blive gjort relevant når IE ikke på tilfredsstillende vis formår at svare på spørgsmålet, fordi aktiviteten ”at give korte og utilstrækkelige svar” i en nyhedsinterview-kontekst er bundet til medlemskategorien ”barn” (Matthews 2005). I uddrag (5) har IE vanskeligheder ved at imødekomme opfordringen om at fortælle hvilke grøntsager han har taget med, og herved mislykkes han med at agere som den kompetente landbrugsdrivende han tidligere er blevet positioneret som. I uddrag (5) og (6) besvarer IR efter ufyldstgørende IE-svar egne spørgsmål uden at det bliver behandlet som problematisk. Det indikerer at spørgsmål-svar-formatet ikke er konstituerende for barnenyhedsinterviewet i morgen-tv.

For det tredje forekommer barneidentitet at blive gjort relevant når identiteter og aktiviteter der umiddelbart er knyttet til et ”voksant” domæne, behandles som påfaldende. Det er tilfældet i uddrag (2) hvor det afstedkommer latter at Clara hævdes at være i stand til at besvare vanskelige spørgsmål om folkeskolereformen, og det er tilfældet i uddrag (3) og (4) hvor medlemskategorien 12-årig gør det påfaldende at være landbrugsdrivende og vide hvad man vil med sit arbejdsliv. Her er det en vigtig teoretisk pointe at kategorier ikke alene kan gøres relevante af

at nævne eller gøre en aktivitet som er bundet til kategorien, men også ved at nævne eller gøre aktiviteter som er påfaldende for kategorien.

De fleste nyhedsmedier henvender sig til voksne, og voksne udgør størstedelen af publikummet til tv-nyheder (Fullerton 2004). Når børn tillige opfattes som vanskelige at interviewe, er det ikke overraskende at barnets perspektiv på nyhedshistorier ofte negligeres. Men som McCrum og Hughes (1998: 6) argumenterer for, er der gode grunde til at give børn mulighed for at ytre sig i nyhedsmedier: Børn bør høres fordi nogle emner, som skolepolitik, har størst relevans for børn, fordi børn ofte har et andet perspektiv på nyhedshistorien end voksne, og fordi en nuanceret fremstilling af barnets synspunkter og holdninger kan forøge den fælles forståelse mellem børn og voksne. De praksisser som er blevet udviklet i interviews med medieinteresserede, professionelle interviewpersoner, er ikke nødvendigvis særligt anvendelige når børn skal interviewes. Derfor er det vigtigt at diskutere hvad der kendetegner gode og relevante nyhedsinterview med børn. McCrum og Hughes råder i deres guide *Interviewing Children* (1998: 6) journalister til at være kritiske over for de forudsigelige og stereotypiske skabeloner som medier har en tendens til at anvende når de portrætterer børn. I selve interviewsituationen anbefaler de at tage børn seriøst, undlade at patronisere dem og afstå fra at lægge dem ord i munden (McCrums og Hughes 1998: 30). Det er svært at være uenig, men jeg mener dog at det ville gavne diskussionen hvis den i højere grad tog afsæt i analyser af konkret praksis. Jeg håber at denne artikels mikrosproglige analyser kan være med til at kvalificere den normative diskussion om hvad der kendetegner det gode nyhedsinterview med børn.

Zen Legêne Thomsen
Københavns Universitet
mdt131@alumni.ku.dk

APPENDIKS: UDSKRIFTSKONVENTIONER

Transskriptionskonventionerne er baseret på Jefferson (2004).

[Kantet venstreparentes angiver at overlappende tale begynder
]	Kantet højreparentes angiver at overlappende tale slutter
(.)	Parentes med punktum angiver en pause på under 0,2 sekunder
(0.5)	Parentes med decimaler angiver pause målt i sekunder
=	Lighedstegnet angiver at der ikke er noget 'mellemrum' mellem to ytringer
:	Kolon angiver en forlængelse af den forudgående lyd; flere koloner i træk betyder at lyden er længere
<u>Emfase</u>	Understregning betyder tryk under delen af ordet, en kort streg indikerer mindre tryk end en lang
VERSALER	Store bogstaver angiver at der bliver talt med høj volumen
°stille°	Gradtegn angiver at der bliver talt med lav volumen
>hurtigt<	Piletegn angiver hurtig tale
<langsomt>	Piletegn angiver langsom tale
.hhh	Punktum efterfulgt af hhh angiver hørbar indånding
hhh	hhh angiver hørbar udånding
høhø	Latter gengives med vokaler og h
£ smilende £	Poundsterling-tegn angiver smilende stemme
(h)	Parentes om h angiver "eksplosiv udånding" og kan associeres med latter, gråd, åndenød etc.
(())	Dobbelte parenteser angiver udskriverens kommentar
↑ ↓	Op- og nedadgående pil angiver at den efterfølgende lyd er udtalt på et markeret højere/lavere toneleje end det omgivende
,	Komma angiver fortsættende intonation
?	Spørgsmålstegn angiver stigende intonation
å:r	Understreget kolon angiver stigende intonation på den forudgående lyd
↓ytring↓	Nedadgående piletegn omkring en ytring angiver at denne udtalt i et dybere toneleje

LITTERATUR

- Antaki, C. & S. Widdicombe. 1998. Identity as an achievement and as a tool. C. Antaki & S. Widdicombe (red.), *Identities in Talk*, 1–14. London: Thousand Oaks: Sage.
- Clayman, S. E. 1992. Footing in the achievement of neutrality: The case of news interview discourse. P. Drew & J. Heritage (red.), *Talk at Work: Interaction in institutional settings*, 163–198. Cambridge: Cambridge University Press.
- Clayman, S. E. & J. Heritage. 2002. *The News Interview: Journalists and public figures on the air*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Clayman, S. E. & J. Whalen. 1988/1989. When the medium becomes the message: The case of the Rather-Bush encounter. *Research on Language and Social Interaction* 22. 241–272.
- Ekström, M. & Å. K. Lundell. 2011. Beyond the broadcast interview. *Journalism Studies* 12(2). 172–187.
- Fullerton, R. S. 2004. Covering kids: are journalists guilty of exploiting children?. *Journalism Studies* 5(4). 511–524.
- Glenn, P. 2003. *Laughter in Interaction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Greatbatch, D. 1988. A turn-taking system for British news interviews. *Language in Society* 17(3). 401–430.
- Goodwin, M. H., & C. Goodwin. 1986. Gesture and coparticipation in the activity of searching for a word. *Semiotica* 62(1). 51–76.
- Hayano, K. 2012/13. Question design in conversation. J. Sidnell & T. Stivers (red.), *Handbook of Conversation Analysis*, 395–414. New York: Blackwell-Wiley.
- Heritage, J. 1985. Analyzing news interviews: Aspects of the production of talk for an overhearing audience. T. van Dijk (red.), *Handbook of discourse analysis* (Vol. 3), 95–117. New York: Academic Press.
- Heritage, J. & T. Stivers. 2012/13. Conversation analysis in sociology. J. Sidnell & T. Stivers (red.), *Handbook of Conversation Analysis*, 659–673. New York: Blackwell-Wiley.
- Hester, S. & D. Francis. 2000. Ethnomethodology, conversation analysis, and ‘institutional talk’. *Text - Interdisciplinary Journal for the Study of Discourse* 20(3). 391–413.
- Hjavar, S. 1999. *Tv-nyheder i konkurrence*. Frederiksberg: Samfundslitteratur.
- James, A., C. Jenks & A. Prout. 1999. *Den teoretiske barndom*. København: Gyldendal.
- Jefferson, G. 1979. A technique for inviting laughter and its subsequent acceptance/declination. G. Psathas (red.), *Everyday language: Studies in ethnomethodology*, 79–96. New York: Irvington.
- Jefferson, G. 2004. Glossary of transcript symbols with an introduction. G. H. Ler-

- ner (red.) *Conversation Analysis: Studies from the first generation*, 13–31. Amsterdam: John Benjamins.
- Matthews, J. 2005. Out of the mouths of babes and experts: children's news and what it can teach us about news access and professional mediation. *Journalism Studies* 6(4). 509–519.
- Matthews, J. 2009. Negotiating news childhoods. *Journal of Children and Media* 3(1). 2–18.
- McBride, K. 2003. Beyond Puff: writing about kids. Poynter Institute. [http://www.poynter.org/news/mediawire/17374/beyond-puff-writing-about-kids/\(tilg et 13.07.15\)](http://www.poynter.org/news/mediawire/17374/beyond-puff-writing-about-kids/(tilg et%2013.07.15))
- McCrum, S. & L. Hughes. 1998. *Interviewing Children: A guide for journalist and others*, 2. udgave. London: Save the Children.
- Mehan, H. 1979. “What time is it, Denise?”: Asking known information questions in classroom discourse. *Theory Into Practice* 18(4). 285–294.
- Montgomery, M. 2007. *The Discourse of Broadcast News*. London: Routledge.
- Montgomery, M. 2008. The discourse of the broadcast news interview. *Journalism Studies* 9(2). 260–277.
- Myers, G. 2000. Entitlement and sincerity in broadcast interviews about Princess Diana. *Media, Culture & Society* 22(2). 167–185.
- Nielsen, M. F. 2001. *Replik til journalistikken: mikroanalyse af medieinterviewet*. K benhavn: Akademisk Forlag.
- Romaniuk, T. 2009. The ‘Clinton Cackle’: Hillary Rodham Clinton’s laughter in news interviews. *Crossroads of Language, Interaction, and Culture* 7. 17–49
- Roth, A. L. 1998. Who makes the news? Descriptions of television news interviewees’ public personae. *Media, Culture & Society* 20(1). 79–107.
- Sacks, H. 1972. On the analyzability of stories by children. J. J. Gumperz & D. Hymes (red.), *Directions in sociolinguistics: The ethnography of communication*, 325–345. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Schegloff, E. A. 1982. Discourse as an interactional achievement: Some uses of “uh huh” and other things that come between sentences. D. Tannen (red.), *Analyzing Discourse: Text and talk*, 71–93. Washington: Georgetown University Press.
- Schegloff, E. A. 1991. Reflections on talk and social structure. D. Boden & D. H. Zimmerman (red.), *Talk and social structure*, 44–70. Berkeley: University of California Press.
- Schegloff, E. A. 2007. A tutorial on membership categorization. *Journal of Pragmatics*

39(3). 462–482.

Schegloff, E. A., G. Jefferson & H. Sacks. 1977. The preference for self-correction in the organization of repair in conversation. *Language* 53(2). 361–382.

Stivers, T., & J. Robinson. 2006. A preference for progressivity in interaction. *Language in Society* 35(3). 367–392.

ten Have, P. 2005. The notion of member is the heart of the matter: On the role of membership knowledge in Ethnomethodological inquiry. *Historical Social Research / Historische Sozialforschung* 30(1). 28–53.

Tolson, A. 2001. “Authentic” talk in broadcast news: The construction of community. *The Communication Review* 4(4). 463–480.

Zimmerman, D. H. 1998. Identity, Context and Interaction. C. Antaki & S. Widdicombe (red.), *Identities in talk*, 87–106. London; Thousand Oaks: Sage.